

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 562/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Júliusom Kvetánom, Štefánikova 17, Humenné, pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 CoPr 12/2015-182 z 24. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 CoPr 12/2015-182 z 24. mája 2017.

2. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca domáhal na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) určenia, že medzi ním a žalovaným – [REDAKOVANÉ] ako právnym nástupcom [REDAKOVANÉ] vznikol 16. augusta 2006 pracovný pomer so zaradením na pracovnú pozíciu ekonóm – špecialista v záchytnom tábore v [REDAKOVANÉ] a tento pracovný pomer trvá a tiež *„zaplatenia mzdy a stravného s príslušenstvom za každý kalendárny mesiac počnúc dňom 1.7.2006, pokým mu žalovaný neumožní pracovať“*.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 51 Cpr 6/2014-127 z 29. mája 2015 žalobu sťažovateľa zamietol. Krajský súd rozhodnutie okresného súdu rozsudkom č. k. 7 CoPr 12/2015-182 z 29. mája 2017 potvrdil.

4. Sťažovateľ nasmeroval svoju sťažnosť proti rozhodnutiu krajského súdu a opätovne zopakoval a predostrel svoj vlastný právny pohľad na vec prezentovaný pred všeobecnými súdmi. Zastáva názor, že *„odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu ako aj v rozsudku okresného súdu... je nedostatočné a preto nepreskúmateľné a trpí vadou zmätočnosti“*. Z uvedeného dôvodu je presvedčený, že došlo k porušeniu jeho v záhlaví označených práv zaručených ústavou a dohovorom.

5. Na tomto základe sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. mája 2017 č. k. 7 CoPr/12/2015-182 porušené bolo.“

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. mája 2017 č. k. 7 CoPr/12/2015-182 sa zrušuje v celom rozsahu a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 254,88 Eur ... na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Júliusa Kvetána ... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

6. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Namieta, že došlo k odňatiu jeho práva na spravodlivý proces, pretože „*konanie na okresnom súde a krajskom súde ako celok nevykazuje znaky spravodlivosti ako to stanovuje ust. § 420 písm. “f“ Civilného sporového poriadku,*“ a s ohľadom na to očakáva, že ústavný súd prehodnotí záver, ku ktorému dospeli všeobecné sudy.

9. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

10. Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. V ustanovení § 420 CSP sú taxatívne vypočítané procesné vady konania takého stupňa závažnosti, pre ktorý je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu; pokiaľ sa v konaní vyskytne niektorá z týchto procesných väd, je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu, proti ktorému inak tento opravný

prostriedok nie je prípustný. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je tak založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, bez ohľadu na to, či sa o podstate odvolania rozhodovalo alebo konanie o odvolaní bolo odvolacím súdom odmietnuté.

13. S ohľadom na uvedené a vzhľadom na obsah argumentácie sťažovateľa je zrejmé, že mohol podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť by vyplývala z § 420 písm. f) CSP. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľ dovolanie nepodal. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že postupom konajúcich súdov bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, potom na posúdenie existencie tohto sťažovateľom signalizujúceho dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP mal právomoc Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní. Skutočnosť, že sťažovateľ nevyužil účinný zákonný opravný prostriedok, ktorý mal k dispozícii, tak zakladá neprípustnosť jeho sťažnosti.

14. Meritórne preskúmanie sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom v situácii, keď nevyužil právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý mu zákon účinne poskytoval, t. j. nepodal dovolanie, hoci ho podať mohol a mal, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (obdobne I. ÚS 728/2016). Sťažovateľ tiež netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti rozsudku krajského súdu z 24. mája 2017 z dôvodu jej neprípustnosti (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

16. Napokon ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bolo možné odmietnuť i pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ totiž k sťažnosti v rozpore s § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde nepripojil kópiu napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorého prieskumu sa domáhal. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nedostatky návrhu (sťažnosti) nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

17. S prihliadnutím na uvedené bolo po odmietnutí sťažnosti ako celku už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017